

ROMÂNIA**Curtea de Apel Oradea***- Secția a II-a Civilă, de Contencios**Administrativ și Fiscal –**Nr. operator de date cu caracter personal: 3159***Dosar nr. 48681/3/CA/2008 – P.I.****SENTINȚA NR. 213/CA/2012 – P.I.***Ședința publică din 19 iunie 2012**Președinte: Marinescu Simona - judecător**Grefier: Mihaela Micula*

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ, primă instanță, formulată de reclamanta **Stănoiu Mihaela - Rodica**, domiciliată în
..... jud. Ilfov în contradictoriu cu pârâțul
Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu sediul în București, str. Matei Basarab, nr. 55-57, sector 1, având ca obiect *acțiune în anulare a unui act administrativ*, întemeiat pe dispozițiile O.U.G. nr. 24/ 2008.

Se constată că dezbateră în fond a cauzei a avut loc la data de 18 iunie 2012, când părțile prezente au pus concluzii consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte din prezenta și când, în vederea deliberării și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, s-a amânat pronunțarea în cauză pentru termenul de azi.

**CURTEA DE APEL
DELIBERÂND:**

Constată că prin contestația înregistrată la data de 16 martie 2007, reclamanta Stănoiu Mihaela – Rodica a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, anularea Deciziei nr. 1676/7.12.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin care s-a concluzionat că reclamanta ar fi desfășurat activități de poliție politică în sensul art. 5 alin. 3 din Legea nr. 187/1999, precum și a Deciziei nr. 285 adoptată în ședința din 6.02.2007, prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată de reclamantă împotriva Deciziei nr. 1676/2006.

În motivarea contestației reclamanta a arătat că apreciază ambele decizii ca fiind nelegale și netemeinice, fiind rezultatul unei încălcări flagrante și constante a dreptului său la apărare, așa cum este el reglementat și garantat prin art. 24 alin.

1 din Constituția României, dar și prin documentele internaționale ratificate de țara noastră.

Un prim aspect de nelegalitate, arată reclamanta, privește încălcarea termenului limitativ de 90 de zile prevăzut în art. 15 alin. 7 din Legea nr. 187/1999, termen în decursul căruia Consiliul are obligația de a se pronunța cu privire la calitatea persoanei ce face obiectul verificărilor de agent ori colaborator al poliției politice comuniste.

După cum rezultă din cuprinsul Deciziei nr. 1676/7.12.2006, verificările au început încă din luna august 2006, reclamanta a fost solicitată la audieri la 5.09.2006, iar Decizia nr. 1676 s-a pronunțat la 7.12.2006, deci după expirarea acestui termen pe care actul normativ, în baza căruia CNSAS își desfășoară activitatea, l-a instituit ca durată limită pentru efectuarea verificărilor și pentru emiterea unei decizii.

În aceste condiții, consideră reclamanta, Decizia emisă de Colegiul CNSAS este lovită de nulitate, fiind pronunțată cu încălcarea unei cerințe exprese a Legii nr. 187/1999.

Un alt motiv de nelegalitate al acestor decizii vizează modul concret în care au fost efectuate verificările, respectiv administrarea probatoriilor, unele dintre ele solicitate de reclamantă, altele dispuse din oficiu de către Colegiul CNSAS.

Dosarul de „colaborator al poliției comuniste” este un dosar reconstituit prin atribuirea către reclamantă a unor note informative ce se aflau în două dosare de urmărire informativă înregistrate sub nr. I 3998 și respectiv I 64707.

Este de neconceput, arată reclamanta, modul în care a fost acceptată situația conform căreia așa-zisul său nume conspirativ „Sanda” să fie identic cu numele sub care era ea însăși urmărită informativ, fapt ce rezultă din dosarul ce i-a fost pus la dispoziție chiar de către CNSAS, care conține peste 1000 file și din care se poate constata că întreaga sa existență și a membrilor săi de familie a fost monitorizată pas cu pas pe parcursul a 10 ani, fiindu-i interceptate convorbirile telefonice, precum și discuțiile pe care le purta în casă cu soțul și cei apropiați.

Era de presupus că și pentru a nu se crea confuzii între Rodica Stănoiu - persoana urmărită informativ și Rodica Stănoiu - presupusă informatoare a securității, numele conspirative folosite să fie diferite.

Astfel, încă de la prima sa audiere, la 5.09.2006, după o examinare superficială a notelor ce i-au fost puse la dispoziție și care îi sunt atribuite, a afirmat că scriptura nu îi aparține, diferențele de grafie între scrisul său și cel în care au fost redactate notele fiind evidente.

Cu acel prilej s-a afirmat de către unii dintre membrii prezenți ai Colegiului CNSAS că a fost efectuată deja o expertiză grafoscopică și aceasta concluzionează că scrisul de pe notele informative îi aparține.

Aceasta pretinsă expertiză nu i-a fost prezentată, nici cu prilejul respectivei audieri și nici până la data formulării contestației, cu motivarea că are caracterul de document secret, ceea ce, arată reclamanta, o îndreptățește să afirme că această probă nu a fost niciodată realizată.

Deși a fost informată că s-a întocmit la nivelul CNSAS și un raport al Direcției de Investigație, nici acest document nu i-a fost adus la cunoștință, tot cu motivarea că documentul are caracter secret.

A solicitat, pe cale de consecință, efectuarea unui raport de expertiză a scrisului care să respecte normele procedurale, respectiv să fie realizată de către un expert autorizat din cadrul Laboratorului Interjudețean de Expertize Criminalistice București, la care să participe și un expert recomandat de reclamantă și care să aibă în vedere documente olografe datând dintr-o perioadă apropiată celei în care se presupune că ar fi fost redactate notele informative ce i se atribuie.

Raportul de expertiză grafoscopică executat de către d-na expert..... a încălcat toate dispozițiile procedurale în materia realizării expertizelor de acest gen, în sensul că s-a folosit de două declarații datate 21.10.2004 și 09.01.2006, respectiv declarația de avere și un alt document despre care nu a fost niciodată întrebată expres dacă l-a redactat și în ce împrejurări anume.

I s-a refuzat reclamantei dreptul de a participa prin intermediul expertului consilier la efectuarea acestei lucrări, s-a refuzat, de asemenea, utilizarea ca înscrisuri de comparație a unor documente din anii 1983-1986 aflate în arhiva Institutului de Cercetări Juridice unde a lucrat și a fost pusă doar în situația de a lua cunoștință de concluziile acestui raport de expertiză, care, realizat în condiții de vădită nelegalitate, nu puteau fi decât în sensul dorit de organul care a dispus-o.

Expertiza s-a realizat prin utilizarea unor fotocopii, ceea ce este contrar deontologiei oricărui expert în domeniu, au fost evidențiate strict elementele de asemănare, fiind eludate orice criterii de diferențiere a scrisului, iar concluzia raportului de expertiză este tranșantă, în sensul că grafia este identică.

Mai mult decât atât, experta care a analizat lucrarea și-a permis să facă aprecieri legate de gradul de apăsare asupra colii de hârtie, deși nu avea în față decât fotocopii și a identificat semne grafice care nu conțineau nici un fel de elemente de asemănare.

Nu au fost făcute nici un fel de aprecieri referitoare la aspectul general al scrisului, la amplasarea în pagină, la menținerea liniarității, la respectarea alineatelor sau la utilizarea semnelor de punctuație, elemente care individualizează scrisul fiecărei persoane.

Reclamanta și-a exprimat în scris nemulțumirile în legătură cu modul de realizare a acestei expertize și cu concluziile la care s-a ajuns, ocazie cu care a invocat și încălcarea vădită a normelor procedurale care reglementează materia efectuării expertizelor.

Răspunsul pe care l-a primit din partea Colegiului CNSAS a fost că această instituție nu funcționează ca și organism jurisdicțional și, drept consecință, nu este ținut să respecte nici un fel de dispoziții legale în materia administrării probelor.

Cu prilejul audierii sale din 21.11.2006, a relevat din nou neajunsurile expertizei și cu această ocazie s-a referit și la aspecte de conținut ale notelor

informative care i-au fost atribuite, arătând că, practic, toate numele proprii aparținând unor cetățeni străini au fost scrise ezitant, greșit sau în moduri diferite, ceea ce dovedește că notele au fost întocmite de o persoană care auzise rostite numele persoanelor respective, dar necunoscându-le grafia corectă, le-a redactat de fiecare dată într-un alt mod.

Astfel, numele d-neia fost scris în cel puțin șapte variante și nici una dintre acestea exactă, numele profesorului a fost scris „.....”, „.....”, numelea fost scris (ca și cum ar fi vorba de un bărbat) și diferite cuvinte din limba franceză, care îi este familiară, au fost scrise greșit sau ezitant.

O situație similară se regăsește în Nota Informativă din 6.07.1986, în care numele d-nei este scris greșit, deși această persoană era menajera reclamantei, precum și a colegei sale de serviciu - d-na fiind de presupus că avea cunoștințele necesare pentru a redacta corect un nume propriu al unei persoane pe care o cunoștea destul de bine, arată reclamanta.

A arătat, de asemenea, că și împrejurările de fapt relatate în cuprinsul notelor sunt inexacte și, în mod vădit, în măsura în care ar fi fost autoarea lor, deci colaborator al fostei securități, nu ar fi avut nici o motivație să ofere informații greșite sau lipsite de suport.

Ca urmare a acestei a doua audieri, din oficiu, Colegiul CNSAS a dispus efectuarea unei noi expertize a scrisului, de data aceasta la nivelul forului ierarhic superior, respectiv al Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu utilizarea drept înscrisuri de comparație a unor documente din perioada anilor 1983-1986, în original și nu xerocopiate și cu participarea expertului consilier al reclamantei.

În plus, deși prevederile art. 15 din Legea nr. 187/1999 îndreptățesc și chiar obligă Colegiul Consiliului să administreze toate probele necesare aflării adevărului, reclamantei i-au fost refuzate toate probatoriile solicitate în apărare, inclusiv audierile de martori, fapt ce denotă o anumită determinare a acestui organism de a ajunge la concluzia ce se desprinde din cuprinsul deciziei atacate și anume aceea că a desfășurat activități de poliție politică.

Persoanele a căror audierea a solicitat-o erau în măsură să elucideze împrejurări de fapt extrem de importante, cum ar fi acelea că multe dintre persoanele la care se fac referiri în notele informative îi erau total necunoscute, situațiile expuse erau pur fanteziste, iar reclamanta nu s-a aflat niciodată în locații ori în anturajul unor persoane la care se referă aceleași note informative.

Refuzul audierii martorilor a fost pus de către colegiul consiliului tot pe seama faptului că acest organism nu funcționează după regulile unei instanțe de judecată, ci după reguli proprii, nereglementate juridic.

În condițiile în care Decizia nr. 1676/2006 a fost adoptată în împrejurările descrise, apreciază reclamanta că aceasta este fundamental nelegală, lipsită de un suport probator serios și în disprețul adevărului, astfel încât se impune admiterea contestației și anularea deciziei.

Aspecte de nelegalitate vădită rezultă și din modul de interpretare a dispozițiilor art. 5 alin. 3 din Legea 187/1999, text ce definește persoana care a fost colaborator al poliției politice comuniste, în sensul de a fi individul care a furnizat sau înlesnit transmiterea de informații prin rapoarte scrise relatări verbale consemnate de lucrătorii operativi, prin care se denunțau activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Ori, arată reclamanta, nu a fost găsit nici un dosar de informator care să îi aparțină, nu au fost identificați ofițeri de legătură cu care să se fi aflat în contact și căror să le fi furnizat informații, iar așa-zisele note informative au fost obținute printr-o căutare asiduă în dosarele altor persoane, singurul element care a putut duce la identificarea reclamantei drept autor al acestor note fiind pseudonimul „Sanda”, cu care erau semnate unele dintre ele.

Faptul că nu a avut niciodată dosar de rețea și nici calitatea de colaborator al poliției politice comuniste rezultă dintr-o notă a biroului de presă al Serviciului Român de Informații pe care a pus-o la dispoziția Colegiului CNSAS și care nu a fost niciodată infirmată.

Mai arată reclamanta că ea însăși a fost urmărită informativ ani de zile, dovadă voluminosul dosar întocmit pe numele său și din care rezultă că ani de zile atât ea, cât și membrii apropiați ai familiei, au fost interceptați, urmăriți și ținuti sub o strictă supraveghere de către organele securității comuniste.

Se susține în cuprinsul Deciziei nr. 1676/2006 că „prin informațiile furnizate securității au fost încălcate drepturi și libertăți fundamentale ale omului, între care libertatea cuvântului și dreptul la liberă exprimare, dreptul de circula și de a părăsi orice țară, chiar și propria țară, dreptul de fi liber de imixtiuni arbitrare în viața privată și secretul corespondenței”.

Cât privește aprecierea de final din cuprinsul Deciziei nr. 1676/2006, examinarea acesteia ar trebui să se facă prin raportare nemijlocită la dispozițiile Constituției Republicii Socialiste România din 1965, dar mai ales prin modul în care erau garantate juridic așa-zisele drepturi fundamentale a căror restrângere ar fi determinat-o reclamanta ca pretinsă autoare a notelor informative.

În România anilor 1983-1986 dreptul la liberă circulație nu numai că nu era reglementat constituțional, dar era îngrădit chiar pe teritoriul României, cunoscut fiind faptul că însăși cetățenilor români le era interzisă stabilirea domiciliului în cel puțin 15 orașe, declarate, potrivit legii, orașe mari, în alte condiții decât cele strict reglementate prin legislația vremii.

La fel de notoriu este faptul că nici un cetățean român nu avea dreptul să dețină cu caracter permanent un document de călătorie în străinătate, acesta fiind păstrat la serviciile de pașapoarte și obligatoriu a fi predat în termen de 24 de ore de la momentul revenirii în țară.

În ceea ce privește „libertatea cuvântului și dreptul la liberă exprimare”, arată că presa era dur și strict controlată, ieșirile publice spontane sau organizate

aspru interzise, iar reglementările constituționale aferente aveau un conținut extrem de vag și lipsit de garanții materiale.

Cât privește așa-zisul „secret al corespondenței”, precizează că orice comunicații scrise sau verbale erau supuse cenzurii atente a sistemului.

Încălcarea unor drepturi fundamentale sau o activitate care, potrivit Legii 187/1999, ar fi fost de natură să aducă atingere acestor drepturi și libertăți, presupune în mod necesar două condiții:

- ca legea fundamentală să le prevadă și să garanteze exercitarea lor în mod neconstrâns;
- ca persoana ce a desfășurat activitatea de poliție politică să fi produs efectiv o restrângere a exercițiului acestor drepturi.

Nu rezultă din cuprinsul deciziilor atacate în ce mod persoanelor la care se refereau notele le-ar fi fost restrânse aceste libertăți, dacă li s-a interzis dreptul de a părăsi țara exact când erau pe punctul de a face acest lucru și dacă posibilitățile de exprimare liberă au fost întrucâtva restricționate și cum anume.

Apreciază că se impunea cu necesitate examinarea unor aspecte de conținut ale notelor informative ce i-au fost atribuite, urmând a se stabili, prin raportare la deplasările pe care le-a efectuat în străinătate în perioada anilor 1982-1986, care erau informațiile de care dispunea, persoanele cu care a intrat în contact, unele dintre acestea fiind personalități ale vieții publice și în legătură cu care organele securității statului au deținut informații, dar la care nu se face niciun fel de referire în cuprinsul notelor informative care i se atribuie.

Alte note informative au un conținut complet fals, arată reclamanta, cum ar fi aceea datată 5.07.1983 și în care se face referire la evenimente petrecute în luna martie 1983, împrejurări care îi sunt total străine și care, oricum, nu aveau de ce să fie relatate de către un colaborator al fostei securități cu atât de mare întârziere.

O dovadă în plus a faptului că notele informative nu îi aparțin, o reprezintă faptul că anumite persoane la care se referă aceste documente sunt vechi cunoștințe ale reclamantei și ale familiei sale, cum este cazul d-nei dar împreună cu care nu a locuit niciodată la Paris, așa cum se susține în note, în perioada 1982-1995 fiind găzduită în mod constant la Paris în apartamentul prietenei sale, d-na

Pe linia aceluiași inadvertențe și neadevăruri din cuprinsul notelor informative se situează și referiri la persoane pe care nu le-a cunoscut niciodată, ca de pildă cele indicate în nota informativă din 5.07.1983 (un anume „..... de la Lido” sau un oarecare „.....”), indivizi care nu au fost niciodată în anturajul reclamantei sau al apropiatilor săi.

La fel de lipsită de suport este nota informativă din 6.07.1986, arată reclamanta, din care rezultă că ar fi obținut informații în legătură cu aspecte personale ținând de viața d-nei de la, menajeră în perioada respectivă atât la reclamantă, cât și la colega sa, în condițiile în care, cu privire la această persoană, după cum rezultă chiar din notele ofițerului de

legătură, se susține că era o persoană extrem de taciturnă și slabă cunoscătoare a limbii române, fiind de naționalitate maghiară.

Conținutul acestor note informative este în totalitate fals, în condițiile în care niciuna dintre notele informative pe baza cărora au fost pronunțate Deciziile nr. 1676/2006 și respectiv nr. 285/2007 ale Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu au fost scrise de ea, arată reclamanta.

Aceste două decizii sunt nelegale și lipsite de suport probator, motiv pentru care a solicitat admiterea contestației și anularea deciziilor atacate.

În drept, au fost invocate prevederile art. 16 alin. 1 teza finală din Legea nr. 187/1999 cu modificările și completările ulterioare.

Prin întâmpinare, pârâtul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată și nefondată și menținerea ca temeinice și legale a Deciziilor Colegiului C.N.S.A.S. nr. 1676/07.12.2006 și nr. 285/06.02.2007.

În apărare se arată referitor la așa zisa depășire a termenului de 90 de zile prevăzut de art. 15 alin. 7 din Legea nr. 187/1999, modificată și completată prin O.U.G. nr. 16/2006 că acesta se referă la o cu totul altă situație decât cea în care se găsește contestatoarea, în sensul că textul legal la care se face trimitere stipulează că „După finalizarea verificărilor, care nu pot dura mai mult de 90 de zile de la primirea cererii, Consiliul transmite în scris solicitantului și persoanei verificate dacă persoana cu privire la care s-a cerut verificarea a fost sau nu a fost agent ori colaborator al poliției politice comuniste în sensul prezentei legi”. Prin urmare, termenul instituit de art. 15 alin. 7 se referă la verificarea la cerere, sub raportul posibilei calități de agent sau de colaborator al poliției politice comuniste, a persoanelor vizate de art. 2 din Legea nr. 187/1999. În cazul doamnei Stănoiu Rodica Mihaela s-a ținut cont de calitatea domniei sale de senator, verificările întemeindu-se pe conținutul art. 2 lit. b, care prevede verificarea, sub aspectul mai sus amintit, a persoanelor care ocupă funcțiile de senator sau deputat și făcând aplicarea prevederilor art. 3¹ alin. 1 din același act normativ, care cere ca verificarea să demareze „din oficiu pentru persoanele care au fost alese sau numite în demnitățile ori în funcțiile prevăzute la art. 2 lit. a)-f)”, deci inclusiv pentru membrii Parlamentului. De altfel, aplicarea procedurii verificării din oficiu, precum și a temeiului juridic al acesteia, i-au fost comunicate contestatoarei, așa cum rezultă din Comunicarea nr. 2012/03/21.12.2006, care i-a fost transmisă contestatoarei împreună cu decizia atacată: „Vă remitem alăturat Decizia nr. 1676/07.12.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Vă precizăm că această decizie este rezultatul verificărilor care au fost întreprinse din oficiu în baza Legii nr. 187/1999 /.../”. Chiar și așa, termenul la care, dintr-o evidentă confuzie, face trimitere contestatoarea este unul de recomandare, în condițiile în care legea nu instituie o sancțiune în situația depășirii lui. Presupunând și posibilitatea introducerii unei atare sancțiuni, aceasta nu ar putea fi îndreptată, în nici un caz, împotriva actului ce trebuie emis - în speță, decizia Colegiului

C.N.S.A.S. - întrucât legea nu poate fi interpretată decât în sensul aplicării ei (în situația de față, al emiterii deciziei), și nu al neaplicării acesteia (al eventualei interdicții de a mai soluționa respectivul caz). Pe cale de consecință, așa-zisa cauză de nulitate a deciziei atacate nu subzistă, apreciază pârâtul, întrucât termenul citat se referă la o cu totul altă situație - verificarea la cerere, în timp ce activitatea contestatoarei făcea obiectul verificării din oficiu. Legea nu dispune în cazul verificării din oficiu - prin urmare în situația în care se găsește doamna Stănoiu Rodica Mihaela - un termen de finalizare a procedurii. Mai mult, pentru considerentele de principiu enunțate, depășirea termenului nu duce la nulitatea deciziei nici în condițiile verificării la cerere, procedură care, oricum, nu este aplicabilă în speță.

Referitor la condițiile de fond ce privesc motivarea în fapt a deciziei atacate, contestatoarea neagă faptul că notele reținute în probarea soluției date de Colegiul C.N.S.A.S. i-ar aparține, deși acest fapt a fost probat prin două expertize grafoscopice, precizează pârâtul.

Un prim „argument” folosit în acest sens este faptul că notele olografe redactate de către contestatoare se găsesc arhivate, în prezent, în dosarele de urmărire ale persoanelor despre care reclamanta a furnizat informații Securității. În practica C.N.S.A.S. nu este prima situație de acest gen, în care dosarul de informator, fiind distrus, în tot sau în parte, probatoriul referitor la persoana ce face obiectul verificărilor se constituie din materiale întocmite de acesta, care se găsesc în dosarele deschise de Securitate pe numele persoanelor care făceau obiectul respectivelor delațiuni. De asemenea, Legea nr. 187/1999 nici nu cere ca documentele ce compun probatoriul să facă parte din același dosar. Astfel, art. 5 alin. 3 menționează că informațiile furnizate de persoanele cărora li se atribuie calitatea de colaborator al poliției politice comuniste se pot prezenta sub formă de „note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrători operativi” iar art. 15 alin. 5 enumera cu titlu exemplificativ categoriile de acte care pot proba calitatea de agent sau de colaborator al poliției politice comuniste. Niciunul din aceste articole, care constituie reglementarea în ceea ce privește probarea activității de poliție politică, nu impune ca respectivele materiale să se regăsească în același dosar întocmit de Securitate sau ca acestea să provină dintr-un dosar deschis pe numele persoanei a cărei activitate de poliție politică este dovedită. În speță, în vederea soluționării unei cereri de deconspirare adresate C.N.S.A.S. de către titulara unui dosar de urmărire informativă, precum și a concluziei exprimate în notele întocmite de Direcția Investigații a C.N.S.A.S. nr. S/DI/I/66/09.02.2006 și nr. S/DI/I/520/24.07.2006, care priveau identificarea sursei „SANDA” din legătura Securității Municipiului București, Serviciul 320, în anul 1983, Colegiul C.N.S.A.S. a decis efectuarea unei expertize grafoscopice pentru stabilirea cu certitudine a identității respectivei surse a Securității, conform cerințelor art. 1 alin 2 din Legea nr. 187/1999.

În consecință, Raportul de Expertiză Extrajudiciară nr. 73 din 5 iulie 2006, realizat de expertul criminalist autorizat.....a confirmat concluzia

notelor întocmite de Direcția Investigații a C.N.S.A.S., în sensul că autoarea notelor incriminate este aceeași persoană cu cea care a redactat declarația de neocolaborare cu securitatea ca poliție politică din 21.10.2004, precum și Declarația de Avere din 09.01.2006. Autoarea ambelor declarații este doamna Stănoiu Rodica Mihaela și, pe cale de consecință, tot aceasta este și autoarea notelor semnate cu numele conspirativ „SANDA”. Rezultatele acestei expertize au fost confirmate și de o a doua expertiză.

Cât privește folosirea aceluiași nume conspirativ atât în dosarul de urmărire informativă, cât și în cel de rețea - împrejurare considerată ca fiind „de neconceput” de către contestatoare - arată că această situație este adesea întâlnită în practica C.N.S.A.S..

Astfel, calitatea de colaborator al Securității nu o exclude pe cea de urmărit, iar folosirea aceluiași nume conspirativ pentru ambele ipostaze este, de asemenea, frecvent întâlnită.

În ceea ce privește prima expertiză grafoscopică, efectuată în scopul stabilirii cu certitudine a identității sursei „SANDA”, contestatoarea nu aduce nici o critică față de obiectivele, conținutul sau rezultatul acesteia. În schimb, este emisă concluzia că acest raport nu ar exista. Raportul de Expertiză Extrajudiciară nr. 73 din 5 iulie 2006 există, fiindu-i comunicat contestatoarei prin adresa nr. 2012/03/18.12.2006, dar, din motive neimputabile C.N.S.A.S., acesta nu a ajuns în posesia contestatoarei.

Deși concluzia acestui raport de expertiză era lipsită de orice echivoc și temeinic motivată, C.N.S.A.S. a fost de acord cu solicitarea contestatoarei și a cerut efectuarea unei noi expertize, având același obiectiv ca și prima, anume compararea, din punct de vedere grafoscopic, a două înscrisuri care provin cu certitudine de la contestatoare. La fel ca și primul raport, expertiza întocmită de Institutul Național de Expertize Criminalistice, Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice București, prin expert..... analizând toate notele semnate cu numele conspirativ „SANDA”, concluzionează fără dubii că acestea au același autor ca și cele două declarații. Prin urmare, concluzia Rapoartelor Direcției Investigații din cadrul C.N.S.A.S. era pentru a doua oară confirmat.

Neutilizarea, ca înscrisuri de comparație, a unor documente din anii 1983-1986, propuse de contestatoare, s-a întemeiat pe faptul că autenticitatea acestor materiale nu poate fi stabilită cu certitudine. În schimb, cele două declarații folosite de către experți - Declarația de avere, respectiv Declarația privind neocolaborare cu Securitatea - provin în mod cert de la contestatoare.

Paradoxal, arată pârâțul, principalele critici aduse acestui din urmă raport se referă tocmai la motivul pentru care această expertiză (ca, de altfel, și prima) își dovedesc relevanța și utilitatea, anume faptul că sunt cât se poate de clare în concluziile formulate. Astfel, principalul minus al celei de a doua expertize ar fi, în opinia contestatoarei, următorul: „concluzia Raportului de expertiză este tranșantă, în sensul că grafia este identică”. Un alt element adus în contestație

împotriva expertizei este acela că nu au fost detectate elemente care să susțină faptul că mostrele de scris comparate ar fi diferite.

Sușinerile potrivit cărora „nu au fost făcute nici un fel de aprecieri referitoare la aspectul general al scrisului, la amplasarea în pagină, la menținerea liniarității” sunt contrazise de cuprinsul acestei expertize, care tratează în detaliu și aceste probleme.

Aprecierile referitoare la relativa lipsă de corectitudine gramaticală a notelor ori cu privire la adevărul faptelor relatate de contestatoare Securității, sunt cu totul irelevante, apreciază pârâtul, atât sub aspectul probării activității de poliție politică, cât și sub cel al stabilirii autoarei respectivelor înscrisuri.

Cât privește dovedirea în fapt și în drept a calității de colaborator al poliției politice, decizia atacată nu poate fi pusă în discuție. Nu mai puțin de unsprezece note adresate Securității - acestea fiind doar o parte din notele semnate „Sanda” - ilustrează situații în care informațiile oferite erau de natură (potrivit cerințelor art. 5 alin. 3 din Legea nr. 187/1999) să ducă la încălcarea drepturilor sau libertăților fundamentale prevăzute de Constituția din 1965 sau de pactele internaționale la care România era parte. Mai grav decât atât, periclitarea acestor drepturi, cerută de textul legal, este chiar depășită, în cazul unei note referitoare la o colegă de serviciu care avea legături cu postul de radio „Europa Liberă”. Ca urmare a respectivei informații, Securitatea a deschis acțiunea de urmărire informativă asupra acestei persoane.

Apărarea contestatoarei cu privire la încălcarea acestor drepturi se bazează pe constatarea că, în epoca la care au fost întocmite notele, drepturile omului erau frecvent și brutal încălcate de către regimul comunist. Cu alte cuvinte, o persoană care a contribuit la aceste încălcări se apără susținând tocmai rezultatul activității dusă de agenții sau colaboratorii poliției politice comuniste. Astfel, contestatoarea își invocă în apărare propria vinovăție, încălcând principiul absolut potrivit căruia „nemo auditur propria turpitudine alegans”.

Ca urmare a celor sus-menționate, a solicitat respingerea contestației formulate de reclamanta Stănoiu Rodica Mihaela ca neîntemeiată și nefondată și menținerea ca temeinice și legale deciziile Colegiului C.N.S.A.S. nr. 1676/07.12.2006 și nr. 285/06.02.2007.

În drept au fost invocate prevederile art. 115 și urm. Cod procedură civilă, Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, astfel modificată și completată prin O.U.G. nr. 16/2006, Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ca Poliție Politică adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr. 17/2000.

Prin **precizările** depuse la dosar de către reclamantă, aceasta a arătat care sunt cauzele de nulitate absolută a actelor juridice adoptate de C.N.S.A.S.

În ceea ce privește starea de incompatibilitate a d-lui Mircea Dinescu, membru al Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, a arătat că aceasta exista chiar de la data numirii sale.

Or, potrivit art. 86 alin. (1) din Legea nr. 161/2004, „Persoana care exercita una dintre funcțiile publice de autoritate prevăzute la art. 84 și 85 este obligată, la data depunerii jurământului sau, după caz, la data numirii în funcție, să declare că nu se afla în unul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de lege”. Negarea stării de incompatibilitate în care se afla are și o conotație penală, întrunind trăsăturile de conținut ale infracțiunii de fals de declarații (art. 292 C pen.).

Potrivit art. 99 alin. (4) din legea menționată, „Persoanele care ocupa demnitățile publice și funcțiile publice de autoritate din cadrul autorităților și instituțiilor prevăzute la alin.(1), dacă se afla într-un caz de incompatibilitate, vor informa, în termen de 15 zile, Biroul permanent al Camerei Deputaților și, respectiv, Senatului”.

Alin.(5) al aceluiași articol prevede că, „În termen de 60 de zile de la expirarea termenului prevăzut la alin. (4), persoanele care exercita demnitățile publice și funcțiile publice prevăzute la alin. (1) vor opta între aceste funcții și cele care sunt incompatibile cu acestea, demisionând din funcția care a generat cazul de incompatibilitate”.

În sfârșit, alin. (6) al articolului 99 dispune că, „După expirarea termenului prevăzut la alin. (5), dacă starea de incompatibilitate continua să existe, persoana care ocupa funcția sau demnitatea publică este considerată demisionată din aceasta funcție”.

Dacă în cazul conflictului de interese, se prevede în terminis că actele juridice sau administrative încheiate cu încălcarea dispozițiilor legale în materie sunt lovite de nulitate absolută, o dispoziție similară lipsește cu referire la starea de incompatibilitate, ceea ce ar putea lăsa impresia că actele încheiate sub imperiul unei asemenea stări nu sunt invalidate cu titlu de sancțiune. Întrucât, însă, intervenția nulității absolute nu este subsecventă prevederii sale în terminis, prin lege, tăcerea legiuitorului cu referire la sancționarea stării de incompatibilitate nu poate fi interpretată ca o negare a incidenței nulității absolute cu titlu de sancțiune pentru încălcarea unor norme legale imperative privitoare la incompatibilități.

Dl. Mircea Dinescu s-a aflat în stare de incompatibilitate, căreia a refuzat să-i pună capăt, deși avea obligația legală să o facă. Drept urmare, la expirarea termenelor însumate de 15 și 60 de zile, el trebuia să fie considerat demisionat din funcția de demnitate pe care o exercita. Or, nu s-a procedat așa. Cu încălcarea normei legale imperative a art. 99 alin.(6) din Legea nr. 161/19.04.2003, acesta a fost menținut în funcție, de facto, exercitând, însă, toate prerogativele și beneficiind de toate drepturile pe care respectiva funcție le implica, de iure, și la care nu mai avea nici vocație și nici legitimare. Ca atare, participarea sa la activitatea colegiului CNSAS o viciază esențial antrenând nulitatea absolută a actelor juridice astfel adoptate, inclusiv a Deciziilor nr. 1676/7.12.2006 și nr.285/6.02.2007, prin care s-a reținut reclamanta că a fost colaborator al poliției politice comuniste și a căror contestare a făcut obiectul prezentului dosar.

S-a invocat, totodată, nulitatea absolută atât a expertizei extrajudiciare nr.73/5.07.2006, cât și a expertizelor criminalistice nr. 418/1.11.2006 a LIEC și nr. 37/28.02.2012 a INEC.

În ceea ce privește expertiza extrajudiciară, arată că aceasta, având caracter extrajudiciar și fiind efectuată de un expert criminalist autorizat, într-un domeniu rezervat expertizelor criminalistice efectuate de experți oficiali în institutele și laboratoarele de expertize criminalistice, este lovită de nulitate absolută, motiv pentru care cele două expertize criminalistice efectuate de INEC, din dispoziția instanței, nu o mai menționează. Totuși, această expertiză a fost utilizată în argumentarea Deciziei CNSAS nr. 1676/7.12.2006, confirmată prin Decizia CNSAS nr. 285/6.02.2007, ambele decizii fiind considerate legale și temeinice.

Referitor la expertiza efectuată de Laboratorului Interjudețean de Expertize Criminalistice București, la solicitarea CNSAS, arată că aceasta este afectată de o serie de vicii esențiale, vicii care determină nulitatea absolută a expertizei. Expertul care a efectuat expertiza nu a văzut nici originalele notelor informative, nici pe cele ale înscrisurilor de comparație.

Formulând cerere de efectuare a unei noi expertize de către INEC, în replică la prima expertiză a acestuia, care era favorabilă reclamantei, pârâtul a propus utilizarea ca înscrisuri de comparație și a celor două declarații, respectiv a declarației de neocolaborare cu securitatea, din 2004 și declarația de avere, din 2006. În încheierea de ședință din 3.11.2010 s-a consemnat susținerea reprezentantului CNSAS în sensul că acesta deține originalul declarației de neocolaborare cu securitatea, pe care instanța l-a obligat să o depună la dosar, lucru care, însă, nu s-a întâmplat, înscrisul fiind de negăsit. Pentru acest abuz de drept, C.N.S.A.S. nu a suportat nici o sancțiune. Această împrejurare naște suspiciunea că între xerocopia acestei declarații, utilizată ca script de comparație de expertiza efectuată în cadrul Laboratorului Interjudețean București și originalul său existau o serie de diferențe, urmare a unor contrafaceri operate și preluate prin xerografieră. Edificatoare în acest sens este chiar opinia Laboratorului referitoare la posibilitatea efectuării unei expertize grafice pe baza unor xerocopii, expusă într-o adresă semnată de șeful Laboratorului, dl., prin care se arată de ce nu este recomandabil ca niște xerocopii să fie utilizate ca scripte de comparație. Mai exact, se arată că redarea unor imagini cu ajutorul aparatelor copiatoare este în măsură să elimine anumite simptome de contrafacere sau să le mascheze, pot fi transferate diferite grafisme de pe o suprafață pe alta și se poate chiar contraface un act în întregime.

În ceea ce privește ultima expertiză efectuată în cauză la solicitarea pârâtului, respectiv expertiza I.N.E.C., finalizată prin Raportul de Expertiza nr.37/28.02.2012, a aratat că aceasta a fost admisă de instanță pe considerentul că expertizele anterioare au folosit scripte de comparație diferite, ceea ce ar fi determinat concluziile diferite la care au ajuns și, totodată, pentru că scripte de comparație utilizate în expertizele anterioare au fost insuficiente, instanța dispunând suplimentarea lor.

La această ultimă expertiză, pârâtul a impus utilizarea cu titlu de scripte de comparație a unor înscrisuri noi, constând în formulare tipizate de cerere de viză, adresate fostei Direcții de Pașapoarte, Evidența Străinilor și Controlul Trecerii Frontierei, pretins completate de reclamantă. S-a susținut de către C.N.S.A.S că respectivele înscrisuri sunt autentice. Ori, arată reprezentantul reclamantei, actul autentic este acela care s-a făcut cu solemnitățile cerute de lege, de un funcționar public, care are drept de a funcționa în locul unde actul s-a făcut. Atare formalități presupun ca agentul instrumentator să se convingă de identitatea părții, de faptul că are cunoștință de conținutul clauzelor pe care le consimte, ca și de semnarea de către parte a respectivului act. Îndeplinirea cerințelor menționate este atestată prin încheierea de autentificare. Ori, nici unul dintre actele pretins autentice de CNSAS nu cuprinde o asemenea încheiere. Dimpotrivă, cele două rubrici inserate în finalul fiecărui formular, atestă altceva. Astfel, prima, purtând mențiunea „îmi asum răspunderea pentru datele pe care le-am completat”, urmată de semnătura solicitantului, demonstrează că respectivele acte constituie declarații pe proprie răspundere, fără însă ca autenticitatea semnăturii să fie confirmată, concluzie impusă de mențiunea din a doua rubrică „verificat datele completate”, urmată de semnătura funcționarului și de stampila instituției. Deci, competența funcționarului era limitată la verificarea concordanței cu realitatea a datelor din formular. Prin urmare, calificarea înscrisurilor în discuție ca autentice este lipsită de temei legal și, ca atare, utilizarea lor ca scripte de comparație nu se putea dispensa de recunoașterea de către reclamantă a acestora, ele fiind, de fapt, înscrisuri sub semnătură privată. Folosirea lor în lipsa recunoașterii de către reclamantă sau împotriva contestării lor, cum este cazul în speță, constituie o încălcare a unei norme legale imperative și antrenează nulitatea absolută a expertizei, apreciază reclamanta.

O atare sancțiune este cu atât mai necesară cu cât, urmare manoperelor dolozive ale pârâtului, s-a ajuns ca, într-o expertiză grafică pe care reclamanta a solicitat-o pentru a stabili dacă notele informative care i-au fost atribuite și pe care le-a contestat, au fost sau nu scrise de aceasta, el, cel care le-a produs și a acuzat-o în temeiul lor, să furnizeze, totodată, și înscrisurile de comparație, încălcând astfel flagrant principiile stabilirii adevărului, dreptului la apărare și egalității de arme între părți.

Consultând Raportul de Expertiză nr. 37/28.02.2012, a reținut ca expertii au utilizat ca înscrisuri de comparație, pe lângă formularele de pașapoarte, declarațiile din 2004 și 2006 și probele grafice, și alte documente și anume: semnăturile de pe tabelele nominale cu persoanele care au studiat dosarele de urmărire informativă nr. I 64707 și nr. I 3998 la CNSAS, semnăturile pentru neschimbare de pe notele informative din cele două dosare și adresa nr.71 C/12.02.2004 emisă de Cabinetul Ministrului Justiției. Ne găsim, consideră reclamanta, în prezența unei finalități prestabilite a respectivelor înscrisuri, în a cărei considerare au fost incluse printre scriptele de comparație fără respectarea exigenței legale imperative a art. 179 alin. (1) C.pr.civ., de a fi fost aprobate de

instanța, ceea ce constituie o cauză de nulitate absolută a expertizei care le-a folosit.

Prin **concluziile scrise** formulate în cauză, pârâtul a solicitat respingerea contestației ca nefondată.

A arătat că noua expertiză efectuată în cauză, concretizată în Raportul de Expertiză Criminalistică nr. 37 din 28 februarie 2012, este mult mai bine caracterizată decât expertiza anterioară, motiv pentru care a solicitat să se dea eficiență ultimului raport și să fie înlăturat cel anterior, pentru următoarele motive:

Ultimul raport folosește înscrisuri de comparație pe care niciuna dintre părți nu le tăgăduiește, mai exact declarația de avere semnată de reclamantă la 09.01.2006 în calitate de senator. De asemenea, ultimul raport se bazează pe semnătura (însoțită de ștampila Cabinetului Ministrului Justiției) dată de reclamantă în calitate sa de ministru al justiției. Mai mult, acest ultim raport se bazează pe probele de scris prezentate în fața instanței, precum și pe declarațiile date în fața Direcției de Pașapoarte. Aceste din urmă declarații poartă o serie întreagă de elemente de siguranță (ștampile sau parafe din epocă), care exclud total posibilitatea contrafacerii lor.

Ultimul raport oferă o concluzie fermă, dincolo de orice dubiu, în sensul identității dintre reclamantă și autoarea notelor informative. Astfel, opinia domnului expert nu este o opinie separată față de opiniile formulate de ceilalți doi experți, ci o opinie concurentă. Domnul expert este în deplin acord cu ceilalți membri ai comisiei, atunci când arată că „scrisul pentru comparație aflat pe documentele din perioada 1963-2006”, a fost executat „de aceeași persoană” ca și cea care a scris notele informative adresate Securității. Or, această concluzie este suficientă pentru a demonstra că reclamanta este autoarea notelor informative, a arătat pârâtul. Pe de o parte, perioada la care face referire expertul acoperă perioada în care au fost date notele informative, iar unele din scriptele de comparație sunt chiar contemporane notelor informative. În acest sens, literatura de specialitate a arătat în mod neechivoc că scriptele de comparație ar trebui să provină „din aceeași perioadă sau dintr-o perioadă apropiată” perioadei din care provin scriptele în litigiu. Pe de altă parte, înscrisurile incluse de domnul expert în această categorie sunt înscrisuri pe care niciuna dintre părți nu le tăgăduiește (declarația de avere, precum și semnătura în calitate de ministru).

Cât privește expertiza anterioară, așa cum se observă, aceasta a avut în vedere trei înscrisuri contestate de instituția noastră. Încă dinainte de efectuarea expertizei. Mai mult, aceste înscrisuri nu sunt înscrisuri autentice, nepurtând niciun fel de elemente de siguranță (ștampile din epocă sau alte asemenea). Or, potrivit art. 179 alin. 2 pct. 2 Cod de procedură civilă, înscrisurile private nu pot fi folosite în cadrul acestei proceduri decât dacă sunt „netăgăduite de părți”. Mai mult, înscrisurile de comparație folosite la expertiza anterioară nu purtau nici măcar data la care au fost redactate.

Pentru motivele dezvoltate mai sus, consideră că noua expertiză efectuată în cauză, concretizată în Raportul de Expertiză Criminalistică nr. 37 din 28 februarie 2012, este mult mai bine caracterizată decât expertiza anterioară, motiv pentru care solicită să se dea eficiență ultimului raport și înlăturarea raportului anterior.

Examinând cauza prin prisma înscrisurilor de la dosar și a dispozițiilor legale aplicabile în speță, instanța constată următoarele:

Prin decizia nr. 1676/07.12.2006, emisă de Colegiul C.N.S.A.S. s-a stabilit că reclamanta a fost colaborator al poliției comuniste.

În motivarea acestei decizii se arată că, în urma cererii de deconspirare adresată C.N.S.A.S. de titularul dosarului I 3998 privind identificarea sursei „Sanda” din legătura securității municipiului București, s-a decis de către Colegiul C.N.S.A.S. efectuarea unei expertize grafoscopice pentru compararea scrisului din notele informative olografe care făceau obiectul cererii de deconspirare, cu scrisul din declarația olografă datată 21.10.2004 (xerocopie) și declarația din 09.01.2006 (xerocopie), semnate de reclamantă. Concluzia raportului de expertiză extrajudiciară nr. 73/2006 a fost în sensul că înscrisurile olografe de la paginile 50-53 din dosarul I 3998 au fost scrise de aceeași persoană care a redactat cele două declarații.

În urma audierii reclamantei de către Colegiul C.N.S.A.S. la data de 05.09.2006 s-a decis efectuarea unei noi expertize grafoscopice, ce s-a finalizat cu întocmirea raportului de expertiză nr. 418/01.11.2006, care a statuat că notele aflate în dosarul I 3998, volumul 1, filele 50-53, dosarul I 64707, volumul II, filele 10-11, 13, 15-22, 32, 33, 35, 36, 41, 61, 72, 74, 81, 82, 84-87, 93, 94-99, 118-119, 121, 122, 127-128, sunt scrise de aceeași persoană care a scris declarațiile datele 21.10.2004 și 09.01.2006, respectiv de reclamantă.

Prin urmare, Colegiul C.N.S.A.S. a concluzionat că reclamanta a redactat olograf și semnat în perioada 1983-1985 numeroase note informative cuprinse în dosarele de urmărire I 3998 și I 64707, prin care a informat organele securității cu privire la viața privată a unor prieteni, colegi, cunoștințe, fiind încălcate astfel drepturile și libertățile fundamentale ale omului, precum și drepturile civile prevăzute în Constituția României, respectiv libertatea cuvântului și dreptul la liberă exprimare, dreptul de a circula liber și de a părăsi țara, dreptul de a fi liber de imixțiuni arbitrare în viața privată și secretul corespondenței.

Împotriva deciziei nr. 1676/2006 reclamanta a formulat contestație, în baza art. 16 din Legea nr. 187/1999, iar prin decizia nr. 285/06.02.2007 a fost respinsă contestația și menținută decizia nr. 1676/2006.

În motivarea acestei soluții s-a reținut că, în urma reexaminării documentației, s-a constatat că nu au fost aduse elemente noi, de natură să modifice decizia nr. 1676/2006.

Aceste decizii au fost atacate de reclamantă la instanța de judecată cu contestația ce face obiectul prezentului dosar.

În soluționarea contestației, instanța a admis cererea formulată de reclamantă de a se efectua o expertiză grafoscopică, sens în care a dispus efectuarea expertizei de către I.N.E.C., finalizată cu întocmirea raportului de expertiză nr. 100/30.06.2009 (fila 169 Dosar nr. 48681/3/2008 al Curții de Apel București).

La solicitarea pârâtului C.N.S.A.S. instanța a dispus efectuarea unei noi expertize grafoscopice, finalizată cu întocmirea Raportului de expertiză nr. 37/28.02.2012 (fila 16 dosar nr. 48681/3/2008, vol. II al Curții de Apel Oradea).

Analizând aspectele de nelegalitate invocate de reclamantă cu privire la deciziile contestate, instanța constată că actele administrative în litigiu sunt legale.

Astfel, în ceea ce privește nerespectarea de către pârât a termenului prevăzut de art. 15 alin. 7 din Legea nr. 187/1999, se constată că acesta a fost într-adevăr depășit, însă din modul de reglementare a prevederilor legale rezultă că nerespectarea acestui termen nu atrage sancțiunea nulității deciziei nr. 1676/2006 nefiind prevăzută de legiuitor o astfel de sancțiune.

Termenul de 90 de zile pentru finalizarea verificărilor efectuate la cererea oricărei persoane îndreptățite este prevăzut în beneficiul solicitantului, care are dreptul să fie informat într-un timp rezonabil, prelungirea la nesfârșit a verificărilor nemaiaținându-și scopul. Prin urmare, solicitantul este îndreptățit să invoce nerespectarea acestui termen și să solicite finalizarea verificărilor și emiterea deciziei, dar nici în această situație sancțiunea aplicabilă nu este aceea de a-l decade pe pârât din dreptul de a emite decizia, nerezultând din norma legală faptul că acest termen de 90 de zile este unul de decădere, deoarece ar lipsi de efecte juridice procedura reglementată de Legea nr. 187/1999, în situația în care, din cauze neimputabile C.N.S.A.S., de exemplu efectuarea expertizei grafoscopice, cum este cazul în speță, verificările nu pot fi finalizate în termen de 90 de zile.

Referitor la aspectele învederate de reclamantă privind neadministrarea de către pârât a probelor solicitate de reclamantă, respectiv audierea unor martori, participarea unui expert consilier ales de aceasta la efectuarea expertizei solicitate de C.N.S.A.S., nici acestea nu reprezintă motive de nelegalitate a deciziilor contestate deoarece, astfel cum rezultă din prevederile art. 15 din Legea nr. 187/1999, Colegiul C.N.S.A.S. nu este un organ administrativ jurisdicțional.

În ceea ce privește modalitatea de efectuare a expertizelor extrajudiciare solicitate de C.N.S.A.S. în soluționarea cererii de deconspirare, instanța constată că nu are relevanță în cauză, deoarece aceste expertize nu vor fi avute în vedere la soluționarea cauzei, fiind extrajudiciare, iar temeinicia actelor administrative atacate, respectiv a concluziilor acestora privind calitatea reclamantei de colaborator al securității, va fi stabilită de instanță cu luarea în considerare a probelor administrate în fața instanței de judecată, respectiv a concluziilor celor două expertize dispuse de instanță pe parcursul procesului.

În ceea ce privește modul de interpretare a dispozițiilor art. 5 alin. 3 din Legea nr. 187/1999, instanța constată că aceste prevederi definesc noțiunea de colaborator al poliției politice comuniste ca fiind persoana care a furnizat sau înlesnit transmiterea de informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale, consemnate de lucrători operativi, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului comunist, de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, faptul că nu a fost găsit un dosar de informator care să aparțină reclamantei și nu au fost identificați ofițerii de legătură cu care să se fi aflat în contact și cărora să le fi furnizat informații, nu determină nelegalitatea deciziilor contestate deoarece prevederile art. 5 alin. 3 nu impun ca documentele ce compun probatoriul să facă parte din același dosar, iar dispozițiile art. 5 alin. 3, precum și dispozițiile art. 15 alin. 5 enumeră cu titlu exemplificativ categoriile de înregistrări ce pot proba calitatea de agent sau colaborator al poliției politice comuniste.

De asemenea, reținerea de către pârât în cuprinsul deciziilor a faptului că au fost încălcate drepturi și libertăți fundamentale ale omului este în concordanță cu prevederile art. 5 alin. 3 din legea nr. 178/1999, care, în definirea noțiunii de colaborator prevăd expres că transmiterea de informații prin care se denunțau activități potrivnice regimului comunist trebuia să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ori libertatea cuvântului și dreptul la liberă exprimare, dreptul de a circula liber și de a părăsi orice țară, dreptul de a fi liber de imixtiuni arbitrare în viața privată și secretul corespondenței, reprezintă drepturi și libertăți fundamentale ale omului, prevăzute atât de Constituția României în vigoare pe perioada dictaturii comuniste (Titlul VII, art. 17-41), cât și în legislația internațională.

Nerespectarea acestora de către regimul comunist nu disculpă persoanele care au înțeles să facă poliție politică și să accepte încălcarea acestor drepturi și libertăți, mai mult chiar au sprijinit organele securității în activitatea de încălcarea acestor drepturi.

Referitor la conținutul notelor informative atribuite reclamantei și stabilirea realității informațiilor, aceasta nu cade în sarcina pârâtului, deoarece pârâtul nu are atribuții de a stabili dacă este fals sau nu conținutul notelor informative, doar de a stabili cu certitudine identitatea agenților și colaboratorilor, alături de celelalte atribuții prevăzute de art. 5 din Hotărârea nr. 17/2009 privind Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S.

În ceea ce privește motivele de nulitate absolută a actelor administrative atacate, ca urmare a declarării de către A.N.I. a stării de incompatibilitate în care s-a aflat unul din membrii Colegiului C.N.S.A.S., respectiv a raportului de expertiză judiciară nr. 37/2012 ca urmare a demiterii din funcție a unuia dintre experții ce au participat la întocmirea acestui raport, instanța constată că aceste aspecte nu sunt de natură a atrage nulitatea nici a actelor administrative în litigiu, nici a raportului de expertiză.

Astfel, dispozițiile legale ce reglementează starea de incompatibilitate nu prevăd sancțiunea nulității pentru toate actele îndeplinite anterior de persoanele aflate în această situație, ori instanța nu poate adăuga la lege. Dacă legiuitorul ar fi urmărit aplicarea acestei sancțiuni și în cazul stării de incompatibilitate, ar fi prevăzut-o expres, așa cum este prevăzută în dispozițiile ce reglementează conflictul de interese (art. 73 alin. 2 și art. 76 alin. 2 din Legea nr. 161/2003).

De asemenea, sancționarea expertului nu atrage nulitatea tuturor rapoartelor de expertiză întocmite de acesta în cadrul I.N.E.C. în absența unei reglementări exprese în acest sens, deoarece sancțiunea produce efecte numai pentru viitor.

În ceea ce privește temeinicia deciziilor contestate de reclamantă, instanța constată că, în mod corect s-a stabilit că aceasta a fost colaborator al poliției politice comuniste.

În stabilirea acestui aspect instanța are în vedere concluziile raportului de expertiză nr. 37/2012, urmând a fi înlăturate concluziile raportului de expertiză nr. 100/2009, întrucât cea de-a doua expertiză dispusă de instanță este una mai complexă, deoarece la întocmirea ei s-au avut în vedere mai multe înscrisuri ca și scripte de comparație, inclusiv probe de scris date de reclamantă în fața instanței de judecată.

Mai mult, scriptele de comparație folosite de experți la întocmirea raportului de expertiză nr. 100/2009, înscrisuri intitulate „Autobiografie”, „Tovarășe rector” și „Notă”, au fost tăgăduite de părât și, astfel cum rezultă din fotocopia acestora (filele 218-219), originalele nefiind depuse la dosar, acestea nu reprezintă înscrisuri autentice deoarece lipsește orice element de siguranță privind proveniența și autenticitatea acestor înscrisuri (data, număr de înregistrare, stampilă). Nefiind înscrisuri autentice, puteau fi folosite la efectuarea expertizei ca și înscrisuri sub semnătură privată, dar cu condiția să fie netăgăduite de părți, ori, în speță, acestea au fost tăgăduite de părât, astfel cum rezultă din încheierea de ședință din data de 06.04.2009 (fila 126).

În ceea ce privește cea de-a doua expertiză dispusă de instanță la cererea părâtului, la efectuarea acesteia au fost folosite ca și scripte de comparație declarația de avere a reclamantei din anul 2006, înscris netăgăduit de părți și înscrisuri autentice constând în chestionare pentru obținerea de vize pe pașaport și adresa nr. 76/C/12.02.2004 emisă de Cabinetul Ministrului Justiției.

Conform dispozițiilor art. 1171 Cod civil, în vigoare la momentul admiterii probei cu expertiza, actul autentic este acel act care s-a făcut cu solemnitățile cerute de lege, de un funcționar public, care are drept de a funcționa în locul unde actul s-a făcut. Pe chestionarele întocmite și semnate de reclamantă la Direcția de Pașapoarte este aplicată ștampila instituției și sunt semnate de funcționarul public, aspecte care exclud posibilitatea contrafacerii lor și care le conferă calitatea de înscrisuri autentice, putând fi utilizate ca și înscrisuri de comparație, conform art. 179 alin. 2 pct. a Cod de procedură civilă, chiar dacă au fost tăgăduite de reclamantă.

Mai mult, cea de-a doua expertiză a avut la dispoziție mai mult material scriptic, inclusiv probe de scris luate reclamantei în fața instanței de judecată, scris cu privire la care doi dintre experți au concluzionat că diferă de cel din notele informative, dar aparține aceleiași persoane care a scris și notele informative.

Raportul de expertiză nr. 37/2012 a concluzionat că notele informative au fost scrise, datate și semnate de persoana de la care provin și scriptele de comparație, respectiv reclamanta Stănoiu Mihaela Rodica.

Suținerea reclamantei că atât înscrisurile completate la Direcția de Pașapoarte, cât și notele informative sunt contrafăcute, fiind scrise de aceeași persoană, alta decât reclamanta, este total neplauzibilă.

În ceea ce privește opinia celui de al treilea expert referitor la al doilea tip de scris, cu privire la care expertul a arătat că nu poate formula o opinie certă dacă a fost sau nu executat de aceeași persoană, instanța apreciază că este irelevantă în cauză poziția acestuia din moment ce și acest expert a concluzionat că notele informative au fost scrise de aceeași persoană care a completat chestionarele de la Direcția de Pașapoarte, declarația de avere a reclamantei, datată 09.01.2006 și semnată de reclamantă, precum și adresa nr. 76/C/12.02.2004, semnată de reclamantă în calitate de ministru al justiției.

Pentru aceste considerente, în baza art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, instanța va respinge ca nefondată contestația formulată de reclamanta Stănoiu Mihaela Rodica împotriva pârâtului Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În baza art. 274 Cod de procedură civilă, va dispune obligarea reclamantei, ca parte căzută în pretenții, la plata către pârât a cheltuielilor de judecată în sumă de 22.153 lei, justificate cu înscrisurile depuse la dosar.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca nefondată contestația formulată de reclamanta Stănoiu Mihaela - Rodica, domiciliată în
.....jud. Ilfov în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu sediul în București, str. Matei Basarab, nr. 55-57, sector 1.

Obligă reclamanta la plata către pârât a sumei de 22.513 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 19 iunie 2012.

Președinte,
Simona Marinescu

Grefier,
Mihaela Micula

Red. în concept-M.S.-10.07.2012

Dact.M.M.-2ex.-11.07.2012

2 comunicări:

- reclamanta Stănoiu Mihaela Rodica - com. Voluntari, Șos., jud. Ilfov

- pârât Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității - București, str. Matei Basarab, nr. 55-57, sector 1

*Op. /
nr. 5975330/1
în vigoare
de 31.08.2014*

*Conferință
pe care s-a decis
Flavia Rodica
azi 12.05.2014*

CURTEA DE APEL ORADEA

Prezenta copie conformă cu originalul aflat în dosarul acestei instanțe nr. *48681/31.2008* se legalizează de noi fiind definitivă și irevocabilă în baza art. 968/2014 sec. 1 la data de *28.04.2017* Certificată astăzi *12.05.2014*

